

Четирмата безделници.

Един богат търговец отивал на пазар. Току да влезе в града, сжзрял край пътя четирма просеци, които го замолили да им даде нещо милостиня.

Търговецът им казал:

„Ако да знаех, кой от вас най-малко е работил през живота си, бих му подарил една жълтица“.

Първият от просеците казал:

„Жълтицата се пада на мене; аз съм толкова ленив, че нито ръка бих прострял, нито пръст бих помръднал към жълтицата. Ако тя се намираще на земята, бих предпочел да умра от глад, отколкото да се наведа да я взема“.

Втория казал:

„Аз съм още повече ленив. Ако жълтицата беше турена на дрехата ми, не бих си сторил труд да си отварям кесията, за да я спусна в нея; ако ли някой я пусне в кесията ми, предпочитам да умра от жажда, отколкото да бръкна и я извадя, за да си купя нещо разхладително“.

Третия казал:

„Аз пък не бих си затворил очите, ако валеше дъжд право в тях; не бих си затворил и устата, та макар жаби и паяци да влизаха в нея“.

Най-после четвъртия казал:

„Жълтицата се пада на мене. Аз съм от всички най-мързелив. И ще докажа това. Ако палача ме окачеше на бесилката и някой пожелаеше да отреже вжето и ме освободи да избягам, бих предпочел да се люлея обесен, отколкото да дигна крак и бягам“.

След като ги изслушал, търговецът извадил една лжскава жълтица, показал я на ленивците и казал:

„Понеже не мога да слеза от конят, а вие не можете да се помръднете, съжалявам, че не мога да ви я дам.“

Тозчас и четирмата мързеливци скокнали, за да вземат жълтицата. Търговеца ги цапнал с пръчката си и им казал:

„Този, който не желае да работи, е негодник; който пък свръх това и хвали своя мързел, не заслужава да живее. Махнете се по дяволите! Не жълтица, ами и стотинка няма да получите от мене.“

Казал това търговеца, шибнал коня си и отминал.

Четирмата мързеливци останали като гръмнати да се гледат един друг.